

Boros Imre: Történelmünk nehéz sorsa

2014 május 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A kilencvenes évek közepén a Távol-Keleten jártam családommal, turistaként. Az úton alkalmunk volt megnézni egy második világháborús katonai temet?t, ahol a japánok ellen harcoló elesettek, illetve a japán hadifogolytáborokban meghalt bakák pihennek, több ezer ember, több nemzetiségb?l.

F?ként angolok, de szép számban hollandok, ausztrálok, és más nemzetiség?ek is a szövetséges országokból.

A legtöbb katonának külön fejfája van, azoknak a nevét is feltüntették egy feketemárvány táblán, akiket egyébként tömegsírba helyeztek. A sírokon friss virágok, a környezet gondozott. Mindez az elesettek hazájától több ezer kilométernyi távolságra.

Máig gondozottak a második világháborús szovjet katonatemet?k is, az emlékm?veket is rendben tartják, nemcsak hazánkban, de más országokban is, így például Ausztriában.

Legutóbb meglátogattam a Zalaegerszeg melletti els? világháborús hadifogoly-temet?t. Ide 1917-18-ban kerültek katonák, jórészt a zalaegerszegi hadifogoly-táborból. F?ként olaszok, de mások is. A hétszáz olasz személyre szóló fejfát kapott, nevüket márványtáblán tüntették fel. A temet? elfogadható állapotban van, gondozott, több helyen friss virágok díszlenek. Emléktáblát az olasz kormány és a zalaegerszegi önkormányzat állított 1992-ben.

Arról is tudunk, hogy a magyarokkal folytatott harcok áldozatait is feljegyezték a külföldi krónikák.

A német egyházi irattárakban például fellelhet?k az elesettek nevei, akik a sorsdönt? 907-ben lezajlott csatában haltak meg, ami után jó száz évig nem vette a bátorságot a Német-Római Birodalom, hogy hazánkra támadjon. Nálunk err?l a közvéleménynek halvány sejtelme sincs, még a tanult részének sem. Arról nem is beszélve, hogy a hivatalos történelemtudomány nem kutatta érdemben az esetet.

A törökök is mindent megtesznek azért, hogy hajdani birodalmuk területén életben tartsák a nekik kedves emlékeiket. Más országokban tapasztalni igyekezetet arra, hogy a történelem fordulópontjait ki-ki a maga szemszögéb?l, de kiértékelje, h?seinek emléket állítson. Bécsben még arra is van példa, hogy a harmincas években egymásra lövöldöz? ellenfelek utódai koalícióban irányítsák Ausztriát – és együtt tisztelegnek a polgárháború áldozatai el?tt. Nálunk régóta a „múltat végképp eltörölni” eszméje érvényesül történelmi sorsfordulóink értékelésében, nem is beszélve az áldozatok ügyének eltörlésér?l.

Az effajta történelmi feledékenységnek messze nyúlnak a gyökerei. Minden, a hazánk feletti idegen uralom elemi érdeke volt, hogy feledhet?vé, s?t feledetté tegye a magyar történelmet, kiváltképp a nagy sorsfordulókat és azok h?seit. Ez már a négy évszázados Habsburg-berendezkedés és -uralom alatt alatt is divatos volt. T?lük igazán nem várhattuk, hogy akár még 1907-ben is ujjongjanak örömükben Árpád apánk és hadai megsemmisít? erej? gy?zelmén, azaz a német ?sök hatalmas kudarcán. Azért az archívumaik meg?rizték a számadásokat. Rákóczi, vagy éppen Thököly fejedelmek, illetve Bethlen Gábor sikereiben sem volt sok örömük. Az sem véletlen, hogy Kossuth hamvait is szívesen hagyták volna ott örökre, ahol a nagy politikus elhalálozott.

Az elmúlt évszázadokban mindig is nagy er?feszítésbe került, hogy a magyarság meg?rizze történelmét, legalább azt a darabját, amekkorának meg?rzését a mindenkori idegen uralomtól kicsikarta. A történelemfeledés sötét fátyla a második világháború után a kommunista uralom alatt borult végképpen az országra. Mindez párosult a történelem utólagos átértelmezésével is. Dózsa György, Pet?fi Sándor vagy éppen József Attila is így vált a kommunizmus el?futárává, másokra pedig a feledés leple hullott.

A háborús h?si halottakat végképp elfelejtette a rendszer. A második világháború halottairól senki meg nem emlékezhetett, emlékm?vek nem épültek, a Horthy-korszakban megépített els? világháborús emlékm?veket pedig elhanyagolták. Ezzel szemben az 1919-es kommün, a „dics?séges 133 nap” jelz?t kapta. Emlékhelyeket csak a szovjet katonáknak állítottak. A helyzet sajnos a rendszerváltozás után sem javult lényegesen, az eltelt id? nagyobbik részében kormányzó balliberális elitek történelemszemléletének tökéletesen megfelelt a feledés és az erre építhet? kozmopolita szemlélet, no meg persze a hozzá kapcsolódó létmód. Ez ugyanúgy alkalmas volt az ország kiszolgáltatására, mint korábbi századok idegen uralmai idején. Akkor kellettek hozzá id?nként a fegyverek is, ma elég a pénz és a média fegyvereinek bevetése a történelmi feledés el?segítésére.

Országok sora bizonyítja egyébként Európában is, hogy a frissen létrejött államok minden er?feszítésre készek, hogy történelmet írjanak maguknak utólag, néha az sem számít, ha hamisat, miközben mi még azzal sem élünk, amit nemzetünk valójában megélt, és ami miatt túl is élt a mai napig. A maguk túlélését keres?k a túléléshez a történelmi tudatot elengedhetetlennek tartják, mert azt szilárd támasznak hiszik, közben pedig mi a kezünkben lév? történelmi tudatkincseket pazaroljuk és hamisítani hagyjuk. Ideje ezen végleg változtatni, a túlélésünket eddig szavatoló történelmünket a társadalmi tudat szintjére emelni.

Boros Imre – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló